

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Bc. M. P.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. 2515/DS/16-20, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 26/2019 – 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 26/2019 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 20. 5. 2016, č. j. 7528/OD-P/16, byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) a za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč (dále jen „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“). Skutkovou podstatu přestupku měl žalobce naplnit tím, že dne 22. 3. 2016 v Karlových Varech jako řidič motorového vozidla jel rychlostí nejméně 56 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h.

[2] Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný rozhodoval o odvolání znovu poté, co jeho v pořadí prvé rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2515/DS/16-6, na základě žaloby žalobce zrušil Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 8. 2018, č. j. 17 A 13/2017-43, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť se nevyjádřil ani k některým odvolacím námitkám žalobce, ani k jeho důkaznímu návrhu.

[3] Proti nyní napadenému rozhodnutí žalobce znovu brojil žalobou, již krajský soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 26/2019-26, (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. V prvé řadě krajský soud ohledně některých žalobních námitek odkázal na svůj v pořadí prvý rozsudek č. j. 17 A 13/2017-43, neboť v řízení nedošlo ke změně skutkového ani právního stavu, pročez byl krajský soud svými přechozími závěry vázán.

[4] Krajský soud dále uvedl, že ve věci nebylo rozhodnuto dvakrát, jelikož první rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem č. j. 17 A 13/2017-43 krajského soudu pravomocně zrušeno. Tento rozsudek byl žalobci řádně doručen. S podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce seznámen, napadené rozhodnutí tak nebylo překvapivé. Námitka dvojího přičítání již byla vypořádána v odst. 18 a 19 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43. Prvostupňový orgán zohlednil opakovanou přestupkovou činnost žalobce při hodnocení jeho osoby, což je zákonný postup bez ohledu na to, zda došlo k zahlázení dřívějších přestupků. Tvrzené průtahy žalobce neprokázal, délka řízení nepředstavuje průtah, a proto nebyl důvod ji jakkoliv zohledňovat při ukládání sankce.

[5] Krajský soud dále uvedl, že v odst. 14 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43 se již vypořádal s námitkou, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Podle krajského soudu žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti snižující nebezpečnost jeho jednání. Tou není ani tvrzení o kvalitnějších brzdách na vozidle BMW. K naplnění materiální stránky přestupku postačuje ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, aniž by došlo k ohrožení konkrétního účastníka. Vycházel-li prvostupňový orgán ze znalosti místa a frekvence provozu, nebylo třeba tyto skutečnosti prokazovat, neboť nejde o důkaz ve smyslu § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Jedná se o podklad rozhodnutí, s nímž se žalobce seznámil při ústním jednání o přestupku, při němž však materiální znak přestupku nezpochybnil. Znalost místa a frekvence provozu bylo možno u žalobce rozumně předpokládat. K přezkoumatelnosti odůvodnění závěrů o žalobcově zavinění se krajský soud dostatečně vyjádřil v odst. 13 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43.

[6] Splněním podmínek § 79a zákona o silničním provozu se podle krajského soudu nebylo třeba zabývat, jelikož žalobce v tomto ohledu nic ve správním řízení nenamítal. K obsahu správního spisu neměl výhrady. Rozsah odůvodnění žalovaného odpovídá procesní aktivitě žalobce ve správním řízení. Odpovídající podklad (úřední záznam č. l. 3) byl součástí správního spisu. Žalovaný nebyl povinen doplnit dokazování, jelikož na základě obecných námitek žalobce nevznikly ve správním řízení pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Vadu v řízení před správními orgány nezakládají skutečnosti namítané žalobcem teprve v žalobě.

[7] Nesprávné měření důsledkem tzv. slip effectu krajský soud vyloučil, neboť záměrný kříž z měřicího zařízení je jasně na vozidle žalobce. Měření je bezvadné, jelikož měřicí přístroj poskytl výsledek měření rychlosti. To žaloba nijak nezpochybnila. Ostatní důkazní návrhy žalobce byly nadbytečné. O vzdálenosti měření není sporu, rychlost žalobce byla změřena ze vzdálenosti 71 metrů.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnil důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[9] Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud několik okruhů námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto: V prvním okruhu námitek stěžovatel namítal, že nebyly prokázány podmínky měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu, tj. zda obecní policie měřila na místě určeném policií, přičemž úřední záznam tuto skutečnost neprokazuje. V druhém okruhu námitek poukazoval na překvapivost napadeného rozhodnutí a nezákonnost pokračování v řízení po zrušujícím rozsudku krajského soudu. Zatřetí stěžovatel namítal, že byla porušena zákonná kritéria pro uložení sankce, jelikož žalovaný byl povinen vyhodnotit nová kritéria pro ukládání sankce, což krajský soud

posoudil nesprávně, neboť dřívější žaloba žalobce takovou námitku obsahovat z logiky věci nemohla. Čtvrtý okruh námitek směřoval k posouzení, zda byla naplněna materiální stránka přestupku. Námitky podle stěžovatele vypořádal krajský soud namísto žalovaného, čímž nezákonně nahradil správní úvahu úvahou soudcovskou.

[10] Závěrem vyjádřil stěžovatel nesouhlas s vyvěšením osobních údajů ohledně jeho osoby a osoby jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a upozornil, že soudci Nejvyššího správního soudu v rámci rozsudků opakovaně negativně komentují osobu zástupce stěžovatele.

[11] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, a žalovanému uložit povinnost nahradit náklady řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, a vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahuje žádné nové námitky, nebude se k ní více vyjadřovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

a. Prokázání podmínek měření rychlosti

[15] Stěžovatel namítal, že nebylo prokázáno, že k měření rychlosti v předmětném úseku došlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Tato skutečnost nevyplývá ze správního spisu a úřední záznam Městské policie Karlovy Vary ze dne 22. 3. 2016 o oznámení o dopravním přestupku na č. l. 3 správního spisu (dále jen „úřední záznam“) není způsobilý tuto skutečnost prokázat.

[16] Podle § 79a zákona o silničním provozu (*z)ja účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[17] Výkladem citovaného ustanovení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích. Podle jeho rozsudků ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 214/2019-38, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 – 37, „[t]ermín „výhradně“ užitý v § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, znamená „výlučně“, tj. pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. Soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost podle tohoto ustanovení shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, např. dohodami mezi Policií ČR a příslušnou obecní policií či stanovisky Policie ČR.“ (zdůraznění dodáno).

[18] Krajský soud k námitce nedoložení souhlasu ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu v bodech 11 a 12 napadeného rozsudku uvedl: „*V nalézacím řízení před magistrátem nebylo třeba se touto otázkou vůbec zabývat, protože žalobce nic v tomto ohledu nenamítal. Právě naopak, k obsahu spisu při ústním jednání o přestupku prohlásil, že k dokazování nemá výhrad, vše je objektivně zjištěno (č. l. 12 správního spisu). [...]* Rozsah podkladů správního spisu i rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného

pak plně odpovídají procesní aktivitě žalobce ve správním řízení. Žalobce v nalézacím řízení nic nezpochybňoval (vše měl za řádně zjištěné, srov. výše), v odvolání pak uvedl, že „ze spisového materiálu nevyplývá, že měření rychlosti bylo prováděno výhradně na místech určených policií a v součinnosti s policií. [...] nevyplývá, že by rychlost byla měřena v místě určeném policií k měření.“ Takto formulovaná námitka zjevně směřovala pouze proti úplné absenci relevantního podkladu pro rozhodnutí. Odpovídající podklad však ve spisu obsažen byl (úřední záznam na č. l. 3) a žalovaný na něj odkázal v souladu se závazným právním názorem rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43. Pokud žalovaný nepovažoval s ohledem na okolnosti případu za nezbytné doplnit dokazování v této otázce, protože v řízení nevznikly relevantní pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a zákonnosti postupu městské policie, nelze mu nic vytknout – obecné námitky žalobce tyto pochybnosti založit nemohly. Jestliže žalobce své námitky plně rozvedl až v řízení o žalobě, tedy stupňoval svou procesní obranu tak, že se před magistrátem nebránil, před žalovaným začal a teprve před soudem svou obranu konkretizoval, nejde o procesní taktiku způsobitou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Obsahově totiž jde o námitku vad řízení, které však probíhalo bezvadně: otázky významné pro rozhodnutí byly vyřešeny všechny a řádně. Nad rámec toho se správní orgány řádným způsobem zabývaly jen tím, o čem v řízení vznikla pochybnost.“ Krajský soud tedy shledal, že naplnění podmínky podle § 79a zákona o silničním provozu bylo dostatečně prokázáno úředním záznamem, čímž bylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, že ze správního spisu splnění této podmínky nevyplývá. Shodně se s námitkou stěžovatele vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4 poslední odstavec, věta první).

[19] V úředním záznamu, který byl vyhotoven Statutárním městem Karlovy Vary – Městská policie, se kromě dalších skutkových okolností jednání stěžovatele ohledně místa měření uvádí: „Místo, kde bylo měření prováděno, je místem výhradně určeným policií a při měření bylo plně postupováno v součinnosti s policií. Umístění radaru – při obřadní síni na ul. Krále Jiřího.“ Žádné další okolnosti v souvislosti s místem prováděného měření úřední záznam ani správní spis neobsahují.

[20] Tato kasační námitka stěžovatele je důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud shledal, že prohlášení o místě prováděného měření v úředním záznamu není dostatečným důkazem, že jsou v případě žalobce naplněny podmínky podle § 79a zákona o silničním provozu.

[22] Úřední záznam byl vydán orgánem městské policie, který měření prováděl, přičemž jeho součástí není žádné pověření, souhlas, stanovisko či smlouva, jíž by Policie ČR určovala, že na tomto místě smí obecní policie měření provádět. Úřední záznam na obdobný projev vůle Policie ČR ani neodkazuje, ani není jeho přílohou či součástí správního spisu. Dokladem prokazujícím splnění podmínky podle § 79a zákona o silničním provozu přitom zpravidla v obdobných případech bývá dohoda mezi Policií ČR a příslušnou obecní policií nebo stanovisko Policie ČR, které přímo vypovídají o projevené vůli Policie ČR ve vztahu ke konkrétnímu místu na stanovené období. Formulace městské policie uvedená v úředním záznamu, z níž splnění zákonné podmínky krajský soud i žalovaný dovozuje, je však jednostranným a neurčitým prohlášením, které nikterak nesvědčí o souhlasu Policie ČR, aby v daném místě v době, kdy se měl stěžovatel jednání dopustit, měření probíhalo. Ze správního ani soudního spisu tak podle Nejvyššího správního soudu neplyne, že zákonná podmínka byla splněna. Splnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu tedy nebylo v případě stěžovatele prokázáno.

[23] K posouzení krajského soudu, že stěžovatel nezpochybňoval skutečnosti vyplývající z podkladů pro vydání rozhodnutí (úřední záznam), je nutno upozornit, že stěžovatel nemá povinnost tvrdit a prokázat, že k naplnění norem podmiňujících správní trestání nedošlo. Ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je správním orgánům stanovena podmínka,

bez jejíhož naplnění není možné připustit správní trestání. Jsou to naopak správní orgány, které mají v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Lze taktéž poukázat na § 50 odst. 3 správního řádu, dle něž, má-li být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle citovaných ustanovení správního řádu tak mají správní orgány povinnost prokázat, že jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání pro stěžovatele nepříznivého rozhodnutí. Naplnění podmínky má tedy zásadně být doloženo ve správním spisu, výjimečně ji lze doložit před správním soudem provedením důkazu případně shodným tvrzením účastníků (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 – 37 a ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 214/2019-38).

[24] V případě stěžovatele krajský soud toto pochybení správních orgánů napravit mohl a měl, například vyžádáním listin, na základě nichž měření probíhalo, u žalovaného či příslušné složky Policie ČR, provedením důkazu obsahem webových stránek či jiným způsobem. Nic takového však neučinil. S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud při posuzování důvodnosti uvedené žalobní námítky (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) v projednávané věci postupovat tak, že sám vzniklé nedostatky odstraní. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit i provedením důkazů nových.

[25] Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybnující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřipustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

b. Překvapivost rozhodnutí

[26] Stěžovatel má dále za to, že mu měl žalovaný po zrušujícím rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43 poskytnout prostor k vyjádření se k podkladům, vyrozumět ho o pokračování v řízení a sdělit, že bude vydáno nové rozhodnutí.

[27] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že po vydání zrušujícího rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43, jímž krajský soud vytknul žalovanému nedostatečné vypořádání některých odvolacích námitek, žalovaný vycházel z totožného skutkového i právního stavu, přičemž nedošlo k doplnění dokazování. Ze správního spisu taktéž vyplývá, že s podklady rozhodnutí se stěžovatel ve správním řízení seznámil.

[28] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že postup žalovaného nebyl pro stěžovatele překvapivý a nebyl stížen nezákonností.

c. Nezhlednění zákonných kritérií pro uložení sankce

[29] Další kasační námitkou stěžovatel brojí proti způsobu, jakým se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal s argumentací, že žalovaný měl zohlednit zákonná kritéria pro ukládání sankcí podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“), jenž nabyl v mezidobí účinnosti.

[30] Stěžovatel tuto argumentaci uplatnil v bodě [14] žaloby, v němž pouze v obecné rovině uvedl, že žalovaný měl zohlednit též zákonná kritéria podle nového přestupkového zákona. Nikterak konkrétně však nevymezil, jaká kritéria podle nového přestupkového zákona by podle něj měla být zohledněna. Nenamítal ani to, v důsledku kterých těchto nových kritérií by pro něj úprava podle nového přestupkového zákona měla být jako celek příznivější, pročez by měla být namísto úpravy účinné v době spáchání přestupku aplikována. Dále ohledně výše pokuty namítal nestandardní délku řízení, zahlázení přestupků a zákaz dvojího přičítání.

[31] S argumentací stěžovatele se krajský soud vypořádal v bodě 8 napadeného rozsudku, a to ve stejné míře obecnosti, jaká odpovídá formulaci žalobního bodu. Odkázal-li krajský soud na vypořádání ve svém zrušujícím rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43, lze takové vypořádání žalobní námitky považovat za dostačující, neboť krajský soud v tomto odkazovaném rozsudku (body 18 a 19) odůvodnil, jaké okolnosti vzal žalovaný při ukládání pokuty v potaz a jak je hodnotil. V rozsudku ze dne 24. 8. 2018, č. j. 17 A 13/2017-43, přitom krajský soud rozhodoval již za účinnosti nového přestupkového zákona, tj. jeho závěry měly vzít potenciální příznivost nově účinného přestupkového zákona v potaz (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 43/2019-40). Ačkoliv tyto závěry krajský soud převzal do nyní napadeného rozsudku, stěžovatel konkrétně proti nim nic nenamítá. K namítané nestandardní délce řízení, zahlázení přestupků a zákazu dvojího přičítání se krajský soud v napadeném rozsudku podrobně vyjádřil. Nejvyšší správní soud tedy shledal odůvodnění krajského soudu za dostačující.

d. Materiální stránka přestupku

[32] Ohledně materiální stránky přestupku stěžovatel namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nahradil správní uvážení žalovaného, který ve svém rozhodnutí toliko konstatoval, že tvrzení stěžovatele nesouvisí s meritem věci.

[33] Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný v reakci na odvolací námitky uvedl, že v případě stěžovatele nedodržení rychlosti jízdy v obci naplnilo materiální stránku přestupku, přičemž stěžovatel si byl vědom, že se pohybuje v obci, kde je stanovena maximální přípustná rychlost. Žalovaný shledal odůvodnění prvostupňového orgánu dostačujícím. Krajský soud v napadeném rozsudku odůvodnění k materiální stránce přestupku toliko propracoval s ohledem na žalobní body týkající se brzděné dráhy a kvality brzd. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že postup a odůvodnění krajského soudu jsou v tomto ohledu v souladu se zákonem.

e. Zveřejňování osobních údajů

[34] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Je potřebné doplnit, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně

osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit. Nejvyšší správní soud navíc dodává, že obdobná argumentace byla v jiném řízení již předložena předsedovi Nejvyššího správního soudu (viz řízení ve věci sp. zn. 7 As 140/2019, ve kterém zastupoval účastníka řízení rovněž Mgr. Václav Voříšek), který ji vypořádal v přípisu ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019–12.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] Krajský soud tedy především řádným procesním postupem ověří, zda bylo měřeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Pokud by zjistil, že tomu tak nebylo, bylo by to dostatečným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, případně i správního orgánu prvního stupně. Navrhne-li některý z účastníků řízení k prokázání svých tvrzení důkazy, je na soudu, aby o tom, zda jde o návrhy dostatečně konkrétní a pro posouzení věci relevantní, řádně uvážil a svou úvahu pak v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně vyjádřil.

[37] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu